

1945. MAJ. 22.

Egy, akimég megmaradt...

**A p.rossapkás hordárok után
a cipőtisztítók is eltűnnek a pesti utcákról.**

Kiveszöben vannak már, s ezt abból látni, hogy néhány mégis megmaradt közülük. Talán éppen ez a fejtűnő. Szinte idegenül hatnak már, pedig annyira megszoktuk az utcán a cipőtisztítókat. A háború azonban leradírozta Pest utcáiról ezeket a tarka színfoltokat. Eltűntek ők is, mint a hajdani pirossapkás hordárok a pályaudvarok környékéről.

Az egyik, aki megmaradt

ebben a gyengén jövedelmező szakmában: Lengyel József. Ott gubbaszt naphosszat a Ferenciek-terén egy hirdetőoszlop tövében. Nyűtt báránybőr-ködmönd van rajta, kopott nadrág és keshegt cipő. Arca borostás, szeméi szomorúak.

— Hát a többiek lassan eltűnnek már, kérem. Mert ez könnyű mesterség volt mindig.

Sok keze-köttye ember vette rá magát a szakmára.

De csak addig folytatták, amíg jövedelmezett. Amikor megcsappant a kereset, bizony valamennyi megszokott. Más foglalkozást kerestek.

Nagyot sóhajt, aztán a cipőmre mutat. Megértem és nyomban felelek a lábam a kis számlóra. Különböző üvegeket, dobozokat szedeget elő, a kefék között válogat nagy figyelemmel, mert

szakértelem kell ehhez is.

A bőrtől függ, meg a színtől, hogy milyen kefével kell fényesíteni, milyen krémmel kenni. Gyorsan dolgozik, közben megered a nyelve is.

— Olyan ez, mint a szép lány mondja tele meggyőződéssel. —

Szeretni kell. Aki szereti a mesterségét, az nem lesz hozzá soha hűtlen. En is kitartok,

pedig már 66 esztendősem vagyok.

És beteg is, kérem. De mit csináljak, mihez kezdjek, egy ilyen idős ember?

Aztán a szakmáról is kifejtji a véleményét. Sajnálkozással állapítja meg, hogy már jóformán egyedül maradt a városban.

— Mert ez luxus — adom meg a választ és lábat cserélek a számlayon.

Gyorsan villog kezében a két fényesítőkefe. Sokáig nem szól, csak amikor odanyújtom a két forintot, akkor válaszol:

— Miért mondja, hogy luxus?

Hát nem szebb a cipője most?

Ha mindenki így gondolkodna, mindből élnénk?

Elrakja a keféket, a piros bársonyrongyot féltő gonddal göngyöli össze. Ez a legfontosabb kellék.

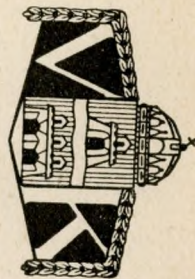
— Ma hat forintot kerestem — vallja be aztán egyszerű, csendes hangon. — De néha annyit se kerestek.

A Váci-utca felől idősebb, fejkendősnéni közeleg. Megáll mellette: a felesége.

— Jöjjön el holnap is

— szól felém barátságosan és megemeli a kalapját. — Legyen szerencsém!...

Ballagnak a Váci-utca felé. Az ember viszi a lábát, az asszony a batyút...

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Szerző: <i>Pirosapka's korlártól után</i>		Tárgy <i>394. 04.</i>	Oszályozás
Cím: <i>a cipőtisztító's is eltűnnek a pesti utcákról</i>			
Forrás: <i>Esti Szó</i>		Idő: <i>1949</i>	Személy
(Hely)	<i>1949 máj. 22</i>	(Köt. v. fiz.)	Helyszám
(Oldal)			